

Ne Yapacaksın O Zibidiyi

– F.Ç.Kabadayı · 13 Eylül 2017

Lise çağlarında harçlığımı babama verip bir rica da bulunmuştum:

“Baba, bana’ın kasetini alır mısın?”

O zamanlar yaz tatillerinde biz köyde kalırdık, babam memur olduğundan hafta içi Kayseri’ye gider köye hafta sonları gelirdi. Cuma günlerini bu yüzden sabırsızlıkla beklerdik.

O Cuma babam geldi ve “Aldın mı, hani nerde?” sorularımın ardından bana kaseti uzattı. Sipariş verdiğim sanatçının değildi. Baktım “Gülşen Kutlu- Şimdi Uzaklardan Bakan Ben oldum” yazıyor.

Hayal kırıklığı tahmin ettiniz sanırım. O yaşta ben onu nasıl dinleyeyim? Babama “Ben bunu istemedim ki ama...” dediğimde cevabı beni daha da şaşırttı. Güya kasetçi “Ne yapacaksın o zibidiyi, ben sana Gülşen Kutlu’nun kasetini vereyim” demiş. Kafama o yıllardan takılan birkaç soru var: Kasetçi babamın en sevdiği sanatçıyı nerden biliyordu? Kasetçi benim istediğim kaseti verse daha mı az kâr elde ediyordu? Kasetçi o rahmetli sanatçı için o kelimeyi sarf etmiş olabilir miydi ki bu babamın sevmediği kişiler için kullandığı tek kelimeydi.

Velhasıl... Kaseti anneanneme hediye ettim. Onun yaşına daha uygundu ve “Şimdi uzaklardan bakan ben oldum,” sözleri de köydeki evinin cam kenarında oturup sokağa bakarak dinlediğinde anlam kazanıyordu.

Neyse... Büyüdük. Zevklerimiz, renklerimiz, isteklerimiz değişti. Biz değiştik...

Kaç tatili bitirdik öyle...

Bu yaz tatilini de... Okulların açılmasını sayılı günler kaldı. Biz öğretmenler, anaokulu ve anasınıflı öğrencileri, mini mini birler erken başladık ama dört güne kadar her öğrencinin sabahları bir koşturmada içinde olacağı kesin. Yollar servis araçlarıyla dolacak, cıvı cıvı çocuk sesleri yeniden okulları dolduracak.

Onun öncesi ve sonrasında ise koşuşturma şeklinde alışverişler olacağı kesin...

Yeni kitap defter kokuları, süslü silgiler, renkli kalemler, not defterleri, asla vazgeçemediğim en zevkli alışverişlerden... İmkânınız varsa ihtiyacı olan çocuklara da hediyeler almanızı öneririm. Bir kalem ile ne

kadar mutlu olduklarını tahmin edemezsiniz.

Çocuklarıyla alışverişe çıkan aileleri her gözlemediğimde bu yaşadığım aklıma gelir. Sorumluluk bilincini geliştirmenin ilk şartı nedir biliyor musunuz? Çocuğa seçme hakkı vermek... Onlara kendi hayatlarıyla ilgili kararlar vermesini sağlayabilirsek aldığı kararların sonucuna katlanmayı ve dolayısıyla da sorumluluk bilincini kazanmasını da sağlayabiliriz.

Ebeveynlerin bazıları alışverişlerde ne yazık ki çocuklarının zevkini, isteğini farkında olmadan göz ardı ediyor. Çantanın rengini, şeklini kendisi beğendiye alıyor değilse almıyor. Belki çocuğunuz sizin gibi kalitesine, maliyetine, sağlık açısından uygun olup olmadığına bakmıyor ama bütün sene kullanacağı malzeme konusunda fikrine saygı duymak gerektiği de inkâr edilemez. Karar verme hakkını, değer verilme duygusunu yaşamasından mahrum bırakılıyor. Onun adına düşünmek, uygulamak çok kolay; zor olan seçim yapmasına sorumluluk almasına izin verip sonuçlarına da katlanmasını öğretebilmek...

Düşünsenize çocuk "Bu ayakkabı çok güzel" diyor fakat ailesi "O sana olmaz bunu alalım" diye kesin kararını bildiriyor. O çocuğun yerinde olmak ister miydiniz? Ben bir kez oldum hiç iyi hissettirmiyor. Elbette, seçim hakkı sınırlandırılabilir. Çocuğunuzun yaşı küçükse belki ona anlayacağı dilde doğruyu yanlışı anlatabilirsiniz ama lütfen düşüncelerine, isteklerine mutlaka saygı gösterin. Ha, seçimi satıcıya da bırakmayın. Önemseyin, dinleyin ama malzemeyi onun da kullanmayacağını unutmayın. Siz çocuğunuzun heyecanını anlayın ve okula isteyerek gitmesi için eşyalarını, malzemelerini sevmesi gerektiğini unutmayın. O yaşlara bir daha dönülmüyor.

Bu arada ben de artık Gülşen Kutlu dinleyebilirim. Eee, yirmisinden sonra malum günler çabuk geçiyor.

Benden hatırlatması... Karar sizin...